

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/61/2016
Identifikačné číslo spisu: 5015200496
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5015200496.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: W. V., narodený XX. V. XXXX, bytom v T. č. XXX, právne zast.: JUDr. Jánom Súkeníkom, advokátom so sídlom v Považskej Bystrici, Stred č. 60/55, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, Odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom v Žiline, Andreja Kmeťa č. 17, za účasti pribratého účastníka konania: Urbárska obec, pozemkové spoločenstvo Mojšová Lúčka, so sídlom v Žiline, Lipňová č. 14/2, IČO: 36 145 769, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 31. marca 2015, č.s.: OU-ZA-OVBP2-2015/009947-2/Pál, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 6. apríla 2016, č. k. 21S/69/2015-49, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 6. apríla 2016, č. k. 21S/69/2015-49, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo 6. apríla 2016, č. k. 21S/69/2015-49, postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 31. marca 2015, č. s.: OU-ZA-OVBP2-2015/009947-2/Pál, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Mesta Žilina z 15. januára 2015, č.s.: 21870/2013-1711/2015-OS-DRA. Predmetným rozhodnutím Mesto Žilina postupom podľa § 88a ods. 2 a § 88a ods. 5 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb.“) nariadilo vlastníčkovi stavby (žalobca) odstránenie stavby nachádzajúcej sa na pozemku registra „C“ parc. č. XXX/X v katastrálnom území V. R..

Krajský súd zákonosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 43, § 43a ods. 1, 2, § 55 ods. 1, § 88 ods. 1 písm. b/, § 88a ods. 1, 2, 5, 6, 7 a § 140 zákona č. 50/1976 Zb., § 46 Správneho poriadku a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Druhej hlave Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, keďže rozhodnutie a postup správnych orgánov bol v súlade so zákonom.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca v žalobe nepredložil také relevantné skutočnosti, ktoré by viedli k tomu, aby stavebný úrad mohol dodatočne povoliť predmetnú stavbu. Žalobca nepreukázal súlad nepovolenej stavby s cieľmi a zámermi prijatými v schválenom a platnom územnom pláne Mesta Žilina.

Námietku žalobcu, že v danom prípade nešlo o stavbu v zmysle § 43 zákona č. 50/1976 Zb., krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Uviedol, že z príslušnej fotodokumentácie, ktorá sa nachádza aj v znaleckom posudku je zrejmé, že predmetná stavba, respektíve jej osadenie vyžadovalo úpravu podkladu, čo nepochybne vyplýva aj z predloženého znaleckého posudku. Mal za preukázané, že v časti izby je stavba položená na upravenom teréne a v časti terasy je vzhľadom na svahovitý terén v jej prednej časti postavená na troch stĺpkoch z betónových tvárnic, na ktorých sú položené drevené trámy prebiehajúce pozdĺžne popod celou stavbou. V mieste styku drevených trávov a betónových tvárnic sú v týchto zabetónované stolárske skoby, ktoré vytvárajú pevné spojenie medzi drevenými trámami a stĺpkami z betónových tvárnic. Stavba v zmysle zákona č. 50/1976 Zb. nemusí byť len pevne spojená so zemou, a to spôsobmi uvedenými pod písmenami a/ až e/ § 43 zákona č. 50/1976 Zb., ale je postačujúce, aby pred jej osadením došlo k úprave podkladu. V danom prípade je nepochybné, že k takejto úprave podkladu došlo, a to práve pod celou zadnou časťou objektu, v ktorej sa nachádza podľa projektovej dokumentácie izba. Došlo k vytvoreniu štrkového lôžka, do ktorého sú položené po oboch stranách a v strede drevené hranoly, na ktorých je položený predmetný objekt. Predmetný objekt nie je teda položený priamo na teréne, ale došlo k úprave podkladu. K tvrdeniu žalobcu, že k úprave terénu došlo ešte pred samotným osadením objektu, respektíve, že osadenie predmetného objektu si nevyžiadalo terénne úpravy, nakoľko tieto boli vykonané už v minulosti, súd poukázal na vyjadrenie znalca, z ktorého vyplýva, že pred osadením stavby bola potrebná úprava terénu. Správne orgány preto správne vyhodnotili predmetný rekreačný objekt ako stavbu v zmysle § 43 zákona č. 50/1976 Zb., pričom tieto vychádzali z predloženého znaleckého posudku č. 251/2014, ktorý bol vyhotovený znalcom z odboru stavebníctva Ing. Jánom Milatom, ktorý predložil samotný žalobca.

Rovnako ako nedôvodné vyhodnotil tvrdenie žalobcu, že podľa územného plánu Mesta Žilina a jeho funkčnej náplne v časti územia označenom v Urbanistickom okrsku č. XX - V. R. znakom 8.42.ZBI/02 majú základnú funkciu plniť zariadenia verejného stravovania a funkcie doplnujúce šport a rekreáciu a keďže tu dotknutý objekt slúži na uskladnenie rybárskych potrieb, ktoré používa pri športovom rybolove, je zrejmé, že funkčne rekreačný objekt predstavuje zariadenie doplnujúce šport. Krajský súd uviedol, že prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný správny orgán mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že stavbu nie je možné dodatočne povoliť vzhľadom na jej rozpor so záväznou časťou územného plánu Mesta Žilina. Žalovaný vo svojom odôvodnení rozhodnutia sa náležite a podrobne venoval posúdeniu súladu stavby s verejnými záujmami s tým, že je možné poukázať na schválený územný plán - ÚPN-M Žilina č. 15/2012 z 20. februára 2012, v zmysle ktorého jeho regulatívov priestorového usporiadania a funkčného využívania územia vymedzeným Urbanistickým obvodom č. X - Q., L. okrskom č. XX - V. R. a znakom 8.42.ZBI/02, pričom základnú funkciu územia tvoria jestvujúce zariadenia verejného stravovania a funkcie doplnujúce šport a rekreáciu, zeleň, izolačná a ekostabilizačná a prvky územného systému ekologickej stability. Doplnkovú funkciu majú vytvárať detské ihriská, pešie a cyklistické chodníky, drobná architektúra. Podľa záväznej časti ÚPN-M Mesta Žilina, v ktorých sú určené prípustné a neprípustné funkcie v tomto vymedzenom území na plochách zelene majúcej izolačnú alebo ekostabilizačnú úlohu je prípustné zriaďovať odpočinkové plochy s drobnou architektúrou, výtvarné diela, detské ihriská a podobne, tiež zariadenia pešej a cyklistickej dopravy a technické vybavenie. Ako neprípustné sú uvedené iné ako základné doplnkové a prípustné funkcie. Podľa názoru súdu schválená územnoplánovacia dokumentácia Mesta Žilina v zmysle § 37 ods.

1 zákona č. 50/1976 Zb. je podkladom pre dané rozhodnutie. Z § 88 písm. b/ v spojení s § 88a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. vyplýva, že dodatočne možno povoliť len takú stavbu, ktorá nie je v rozpore s platnou územnoplánovacou dokumentáciou. Predmetná stavba sa nachádza aj v biokoridore rieky Váh, v ktorom sú stanovené regulatívy a limity, okrem iného aj neprípustnosť výstavby s výnimkou dopravnej infraštruktúry a športovorekreačnej vybavenosti. Športovorekreačná vybavenosť podľa názoru súdu nemá na mysli výstavbu individuálnych objektov - zariadení - chát, ktorá by mala slúžiť jednotlivcom na rekreačné, resp. športovorekreačné účely tak, ako to tvrdí žalobca vo svojej žalobe.

Krajský súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj poslednú námietku žalobcu týkajúcu sa tvrdenia, že žalobca preukázal súlad rekreačného objektu s verejným záujmom. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že súčasťou správneho spisu je Územný plán Mesta Žilina schválený Mestským zastupiteľstvom v Žiline uznesením č. 15/2012. Z územného plánu je zrejmé, ktoré základné, doplnkové a prípustné funkcie sú v čísle obvodu 8.42-ZBI/02, t. j. v L. obvode č. 8, okrsku č. XX povolené. Medzi takýmito funkciami nie je funkcia výstavby individuálnych rekreačných objektov. Neprípustnou funkciou sú iné ako základné, doplnkové a prípustné funkcie vyplývajúce z územného plánu, čo v danom prípade na vymedzenom území na plochách zelene majúce izolačnú a ekostabilizačnú úlohu, iné je zriaďovanie všetkých objektov okrem odpočinkových plôch s drobnou architektúrou, výtvarné diela, detské ihriská a pod., tiež zariadenia pešej a cyklistickej dopravy a technické vybavenie. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, jeho stavba plní funkciu dopĺňujúcu šport a rekreáciu, keďže funkcie dopĺňujúce šport a rekreáciu je potrebné vnímať najmä v kontexte objektov plniacich úlohu športovísk, verejného charakteru, taktiež i rekreačných objektov, ktoré slúžia pre všetkých návštevníkov tohto biokoridoru a v žiadnom prípade nie objekt pre či už individuálnu rekreáciu, nepochybne ktorej súčasťou je i športové vyžitie fyzickej osoby, napríklad rekreačná chata. Z projektovej dokumentácie rekreačného objektu jednoznačne vyplýva, že sa jedná o objekt pre individuálnu rekreáciu s veľkou obytnou miestnosťou a prekrytou terasou, čo je zjavne v rozpore s územným plánom ako aj s jeho časťou aktualizované biokoridory, konkrétne biokoridor Rieka Váh, kde v regulatívoch a v limitoch je uvedené, že je neprípustná výstavba s výnimkou dopravnej infraštruktúry a športovorekreačnej vybavenosti územia. Pokiaľ žalobca namietal, že súlad rekreačného objektu s územným plánom vzhľadom na jeho účel uskladnenia rybárskych potrieb nebol v oboch napadnutých rozhodnutiach riadne odôvodnený, krajský súd uviedol, že v prvostupňovom rozhodnutí je rozpor s Územným plánom Mesta Žilina konkrétnymi regulatívami ÚPN Žilina a smernej časti ÚPN-M Žilina stručne a výstižne vysvetlený, pričom žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne, zrozumiteľne a dostatočným spôsobom uviedol, a to aj prihliadnutím na tvrdený účel užívania rekreačného objektu na uskladnenie rybárskych potrieb, prečo nie je možné tento objekt subsumovať pod niektorú zo stanovených funkcií v Územnom pláne Mesta Žilina, a to ani pod športovú či rekreačnú funkciu. Konkrétne uviedol, že skutočnosť, že pôvodný stavebník alebo aj terajší vlastník je alebo môže byť športovým alebo rekreačným rybárom vykonávajúcim takúto individuálnu športovú aktivitu, ho automaticky neoprávňovala zriadiť za týmto účelom stavbu, pretože v tom prípade by potom každému, kto takéto športové a rekreačné aktivity v tomto území vykonáva, napr. bicyklovanie, beh, atď., by malo byť automaticky priznané právo zriadiť si stavbu skladu za účelom odkladania týchto športových potrieb, čo je v rozpore so samotným obsahom, cieľmi a účelom tejto časti schváleného ÚPN. Nakoľko správne konanie tvorí jeden celok, odôvodnenie tejto časti prvostupňového rozhodnutia v spojení s druhostupňovým rozhodnutím nie je nepreskúmateľné. Druhostupňový správny orgán sa výslovne zaoberal námietkou, či účel využívania objektu uvedený žalobcom (uskladnenie rybárskych potrieb) predstavuje funkciu dopĺňujúcu šport, a túto námietku riadne vyhodnotil.

Vzhľadom na uvedené, postupom podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nebol úspešný, náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie.

Namietal, že rozsudok vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu, čo malo za následok i nesprávne právne posúdenie veci.

K posúdeniu rekreačného objektu ako stavby podľa § 43 zákona č. 50/1976 Zb. žalobca uviedol, že rekreačný objekt je hnutelnou vecou, ktorá nie je pevne spojená so zemou, pričom objekt nie je napojený ani na žiadne inžinierske siete. Poukázal na to, že predmetom znaleckého posudku Ing. Milatu bolo posúdenie rekreačného objektu, respektíve jeho kontaktu so zemským povrchom, pričom znalec sa komplexne terénom pozemku, respektíve jeho podkladom nezaoberal. Uvedený znalec sa v znaleckom posudku nevyjadril, že terénne úpravy pozemku boli vykonané z dôvodu umiestnenia rekreačného objektu. Dodal, že je potrebné určiť časový aspekt a dôvod úpravy pozemku pre posúdenie, či rekreačný objekt je, alebo nie je stavbou v zmysle § 43 zákona č. 50/1976 Zb. Má za to, že pokiaľ by pred osadením objektu nedošlo k úprave podkladu, tak objekt nepredstavuje stavbu, nakoľko nespĺňa ďalšie podmienky stanovené v § 43 menovaného zákona, čo vyplýva aj zo záveru znaleckého posudku Ing. Milatu. Žalobca poukázal i na vyjadrenie štatutárneho zástupcu Urbárska obec, pozemkové spoločenstvo V. R. Ing. S., že terénne úpravy boli vykonané dávno v minulosti pred umiestnením rekreačného objektu na pozemku, a teda terénne úpravy nesúviseli s umiestnením tohto objektu. S týmto vyjadrením sa krajský súd vôbec nezaoberal. V tejto súvislosti žalobca dodal, že na účely § 43 zákona č. 50/1976 Zb. sa vyžaduje, aby si vykonanie terénnych úprav vyžiadalo priamo umiestnenie stavby, čo vyplýva z jeho znenia a nepostačuje, aby boli terénne úpravy vykonané v minulosti bez súvisu so stavbou a tieto boli využité pri jej osadení. Z tohto dôvodu, podľa názoru žalobcu, rozsudok vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu, čo malo za následok i nesprávne právne posúdenie veci. Rovnako je rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný, keď súd v odôvodnení síce konštatuje, že mali byť vykonané terénne úpravy pred osadením rekreačného objektu, avšak nekonkretizuje, respektíve neuvádza, čo možno považovať za terénne úpravy podľa § 43 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb.. Týmto došlo podľa žalobcu k tomu, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže odôvodnenie rozsudku nespĺňa podmienky podľa § 157 ods. 2 OSP.

V ďalšej časti odvolania žalobca namietal, že krajský súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nevysporiadal s námietkou, že zistenie skutkového stavu zo strany žalovaného je v rozpore s obsahom spisu. Touto námietkou žalobca poukazoval na rozpornosť v postoji žalovaného, ktorý najskôr sám v rozhodnutí z 5. augusta 2014, č. k. OU-ZA-OVBP2-2014/01767-1/Pál, poukázal na nesprávny postup zo strany Mesta Žilina ako prvostupňového správneho orgánu, ktorý porušil zásadu uvedenú v § 3 ods. 2 Správneho poriadku, keď od žalobcu požadoval predloženie projektovej dokumentácie a iných dokladov o tom, že stavba nie je v rozpore s verejným záujmom bez toho, aby bola vôbec vyriešená otázka, či sa jedná o stavbu. Avšak v rozhodnutí, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie, poukazuje tento práve na ohlásenie stavby zo strany žalobcu a predloženú projektovú dokumentáciu ako listinné dôkazy, ktoré majú preukazovať, že rekreačný objekt je stavbou. Takýto postup zo strany žalovaného je nezákonný, keď najskôr sám konštatuje, že postup prvostupňového správneho orgánu bol nezákonný a následne na takto získané dokumenty poukazuje ako na listinné dôkazy, ktoré majú byť v neprospech žalobcu. Takéto konanie podľa názoru žalobcu zakladalo dôvod na zrušenie rozhodnutia.

Žalobca ďalej považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné, keď tento neuviedol, či účel využitia rekreačného objektu, a to uskladnenie rybárskych potrieb predstavuje doplnkovú funkciu pre šport. Dodal, že prvostupňový správny orgán na uvedené nedal žiadnu odpoveď; žalovaný síce poskytol výklad rybárstva a územného plánu Mesta Žilina, avšak opätovne neposúdil účel rekreačného objektu. K tomuto pristúpil až krajský súd, keď v odôvodnení poskytol výklad územného plánu, na čo však nebol oprávnený.

Záverom podaného odvolania žalobca poukázal aj na to, že rekreačný objekt bol na pozemok umiestnený so súhlasom vlastníka pozemku ešte predtým, ako bol schválený územný plán Mesta Žilina, ktorý považuje samotný vlastník za nezákonný, keď bol schválený bez jeho súhlasu a zásadným spôsobom obmedzuje jeho vlastnícke právo garantované Ústavou Slovenskej republiky. I táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že postup oboch správnych orgánov je neštandardný.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím Mesta Žilina a vec vráti na ďalšie konanie.

Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

III.

Žalovaný a pribratý účastník konania sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP a s § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 31. marca 2015, č.s.: OU-ZA-OVBP2-2015/009947-2/Pál, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie Mesta Žilina z 15. januára 2015, č.s.: 21870/2013-1711/2015-OS-DRA. Predmetným rozhodnutím Mesto Žilina postupom podľa § 88a ods. 2 a § 88a ods. 5 zákona č. 50/1976 Zb. nariadilo vlastníčkovi stavby (žalobca) odstránenie stavby nachádzajúcej sa na pozemku registra „C“ parc. č. XXX/X v katastrálnom území V. R..

Najvyšší súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím, ako aj konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach (§ 250j ods. 1 OSP).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správny orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Podľa § 11 ods. 1 a 5 zákona č. 50/1976 Zb. územný plán obce sa spracúva pre územie jednej obce alebo pre územie dvoch alebo viacerých obcí.

(5) Územný plán obce ustanovuje najmä

a/ zásady a regulatívy priestorového usporiadania a funkčného využívania územia obce v nadväznosti na okolité územie,

b/ prípustné, obmedzené a zakázané funkčné využívanie plôch,

c/ zásady a regulatívy starostlivosti o životné prostredie, územného systému ekologickej stability a tvorby krajiny vrátane plôch zelene,

d/ zásady a regulatívy ochrany a využívania prírodných zdrojov, kultúrno-historických hodnôt a významných krajinných prvkov,

e/ hranice medzi súvisle zastavaným územím obce alebo územím určeným na zastavanie (ďalej len "zastavané územie") a ostatným územím obce,

f/ zásady a regulatívy verejného dopravného a technického vybavenia a občianskeho vybavenia,

g/ plochy pre verejnoprospešné stavby, na vykonanie asanácie a pre chránené časti krajiny.

Podľa § 139a ods. 1 a 2 zákona č. 50/1976 Zb. regulatív priestorového usporiadania a funkčného využívania územia je záväzná smernica, ktorou sa usmerňuje umiestnenie a usporiadanie určitého objektu alebo vykonávanie určitej činnosti v území. Je vyjadrený hodnotami vlastností prvkov krajiny štruktúry slovne, číselne a podľa možnosti aj graficky. Regulatív má charakter zákazov, obmedzení alebo podporujúcich faktorov vo vzťahu k priestorovému usporiadaniu a funkčnému využívaniu územia. Regulatív tým určuje zakázanú, obmedzenú a prípustnú činnosť alebo funkciu v území.

(2) Priestorové usporiadanie a funkčné využívanie územia je komplexný proces vzájomného zosúladovania požiadaviek hospodárskych a iných činností človeka v životnom prostredí.

Podľa § 43 ods. 1 veta prvá zákona č. 50/1976 Zb. stavba je stavebná konštrukcia postavená stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorá je pevne spojená so zemou alebo ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 50/1976 Zb. stavebný úrad nariadi vlastníkovi stavby odstránenie stavby postavenej bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním alebo bez písomného oznámenia stavebného úradu podľa § 57 ods. 2 pri stavbách, ktoré treba ohlásiť; odstránenie stavby sa nenariadi iba v prípadoch, keď dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejným záujmom.

Podľa § 88a ods. 1, 2, 3,4, 5 a 7 zákona č. 50/1976 Zb., ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad stavby s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

(2) Ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

(3) Ak vlastník stavby, pri ktorej sa preukáže, že jej dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami, v priebehu konania nepreukáže, že je vlastníkom pozemku zastavaného nepovolenou stavbou alebo jeho častí, alebo že má k tomuto pozemku iné právo (§ 58 ods. 2) a vlastník zastavaného pozemku alebo jeho časti s dodatočným povolením nesúhlasí, stavebný úrad odkáže vlastníka pozemku na súd a

konanie preruší (§ 137). Konanie o stavbe zostane prerušené až do právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci.

(4) V rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby stavebný úrad dodatočne povolí už vykonané stavebné práce a určí podmienky na dokončenie stavby alebo nariadi úpravy už realizovanej stavby.

(5) Ak sa v konaní o dodatočnom povolení stavby preukáže rozpor s verejnými záujmami alebo stavebník v určenej lehote nespĺni podmienky rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

(7) Na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66.

Podľa § 66 zákona č. 50/1976 Zb. v stavebnom povolení určí stavebný úrad záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby a rozhodne o námietkach účastníkov konania. Stavebný úrad zabezpečí určenými podmienkami najmä ochranu záujmov spoločnosti pri výstavbe a pri užívaní stavby, komplexnosť stavby, dodržanie všeobecných technických požiadaviek na výstavbu, prípadne ich predpisov a technických noriem a dodržanie požiadaviek určených dotknutými orgánmi, predovšetkým vylúčenie alebo obmedzenie negatívnych účinkov stavby a jej užívania na životné prostredie. Záväznými podmienkami uskutočňovania stavby sa zabezpečí, prípadne určí umiestnenie stavby na pozemku v prípadoch spojeného konania o umiestnení stavby so stavebným konaním, ochrana verejných záujmov, predovšetkým zdravia ľudí a životného prostredia, dodržanie príslušných technických predpisov, prístup a užívanie stavby osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, lehotu na dokončenie stavby,

plnenie požiadaviek uplatnených v záväzných stanoviskách podľa § 140b dotknutými orgánmi, ak nie sú určené správnymi rozhodnutiami, prípadne požiadavky vlastníkov sietí a zariadení verejného dopravného technického vybavenia na napojenie na tieto siete, stavebný dozor alebo kvalifikovaná osoba, ak sa stavba uskutočňuje svojpomocou, použitie vhodných stavebných výrobkov, povinnosť oznámiť začatie stavby. V záväzných podmienkach uskutočňovania stavby sa podľa potreby ďalej určí predloženie podrobnejšej dokumentácie ešte pred začatím stavby, ktorá je potrebná na kontrolu dodržania podmienok určených na vyhotovenie stavby, oznámenie určitého štádia stavby na účel výkonu štátneho stavebného dohľadu, predloženie dokladov, odborných expertíz, meraní a posudkov, podrobnejšie požiadavky na uskutočnenie stavby predovšetkým z hľadiska komplexnosti a plynulosti, napojení na siete a zariadenia technického vybavenia, pozemné komunikácie, odvádzanie povrchových vôd, úpravy okolia stavby a podmienok ochrany zelene, prípadne jej premiestnenia, vymedzenie nevyhnutného rozsahu plôch pozemkov, ktoré budú tvoriť súčasť staveniska, podrobnosti pre opatrenia na susednom pozemku alebo na stavbe podľa § 135, spodrobnenie statických výpočtov na vyhotovenie stavby, oznámenie mena (názvu) a adresy (sídla) zhotoviteľa stavby, ak bude určený vo výberovom konaní [§ 62 ods. 1 písm. d/], úľavy na vytýčenie stavby (§ 75a ods. 1), požiadavky na označenie stavby na stavenisku.

Podľa § 140 zákona č. 50/1976 Zb., ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 4 Správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

(2) Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

(4) Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

(5) Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikli neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1, 2 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

(2) Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou tvoril pripojený administratívny spis, najvyšší súd zistil, že prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 25. apríla 2014, č.s.: 21870/2013-21806/2014-OS-DRA nariadil odstránenie stavby nachádzajúcej sa na pozemku registra „C“ parc. č. XXX/X v katastrálnom území V. R.. Uvedené rozhodnutie bolo následne zo strany odvolacieho správneho orgánu na základe podaného odvolania rozhodnutím z 5. augusta 2014, č.s.: OU-ZA-OVBP2-2014/017167-1/Pál, zrušené a vec bola vrátená prvostupňovému správne orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie. Dôvod zrušenia rozhodnutia spočíval v nedôvodnom zamietnutí žiadosti žalobcu o predĺženie lehoty na predloženie dokladov pre konanie o dodatočnom povolení stavby, v nedodržaní procesného postupu podľa § 88a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb., keď prvostupňový správny orgán vyzval žalobcu na predloženie žiadosti o dodatočné povolenie stavby, pričom na predloženie uvedenej žiadosti možno účastníka konania vyzvať v prípade, ak tento účastník preukáže súlad stavby s verejným záujmom, čo však nebol prípad vzťahujúci sa na prejednávajúcu vec. Ďalší dôvod zrušenia spočíval v nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, keď fotodokumentácia, ktorá bola súčasťou Záznamu z výkonu štátneho stavebného dohľadu prislúchala k inej stavbe, ako aj v tom, že Záznam z výkonu štátneho stavebného dohľadu neobsahoval všetky dôležité zistenia pre posúdenie konkrétneho objektu, najmä na účely § 43 zákona č. 50/1976 Zb.. Následne prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 24. októbra 2014, č. s.: 21870/2013-49989/2014-OS-DRA, vyzval žalobcu, aby v lehote 30 dní preukázal, že dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami, a to predložením dokladu, ktorý preukazuje súlad stavby so záväznou časťou platnej územnoplánovacej dokumentácie - Územným plánom mesta Žilina a stanoviska dotknutého orgánu - Okresný úrad Žilina, Odbor starostlivosti o životné prostredie. Zároveň týmto rozhodnutím prerušil konanie. Žalobca na uvedenú výzvu reagoval zaslaním vyjadrenia z 26. novembra 2014, v ktorom predovšetkým poukazoval na to, že Rekreačný objekt nie je stavbou podľa § 43 zákona č. 50/1976 Zb.. K vyjadreniu doložil stanovisko Okresného úradu Žilina, Odboru starostlivosti o životné prostredie z 18. novembra 2014, číslo: OU-ZA-OSZP2-2014/036081/Mac, ako aj Stanovisko príbratého účastníka konania z 26. mája 2014. Nepredložil však doklad preukazujúci súlad stavby so záväznou časťou platnej územnoplánovacej dokumentácie - Územným plánom Mesta Žilina. Prvostupňový správny orgán následne rozhodnutím z 15. januára 2015, č.s.: 21870/2013-1711/2015-OS-DRA, nariadil odstránenie stavby nachádzajúcej sa na pozemku registra „C“ parc. č. XXX/X v katastrálnom území V. R..

Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím z 31. marca 2015, č.s.: OU-ZA-OVBP2-2015/009947-2/Pál, podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na § 219 ods. 2 v spojení s § 492 ods. 2 SSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických

argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním v prevažujúcom rozsahu stotožňuje a zároveň na zdôraznenie záverov, ktoré si osvojil, uvádza nasledovné:

Žalobca v prvom rade v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že Rekreačný objekt nie je stavbou podľa § 43 zákona č. 50/1976 Zb., keďže na účely § 43 zákona sa vyžaduje, aby si vykonanie terénnych úprav vyžiadalo priamo umiestnenie stavby, čo vyplýva z jeho znenia a nepostačuje, aby boli terénne úpravy vykonané v minulosti bez súvisu so stavbou a tieto boli využité pri jej osadení. Najvyšší súd poukazuje na to, že zákon č. 50/1976 Zb. v dotknutom ani inom ustanovení bližšie legálne nešpecifikuje, čo treba rozumieť pod slovným spojením „úprava podkladu“. Uvedené možno na účely zákona č. 50/1976 Zb. vyložiť tak, že sa jedná o prispôsobenie podkladu bez ohľadu na rozsah tak, aby čo najviac funkčne a technicky zodpovedal následnému umiestneniu stavby. Konkrétne môže ísť o zarovnanie, zhutnenie, vyštrkovanie podkladu, spevnenie svahov a pod. Z príslušnej fotodokumentácie vyhotovenej v súvislosti s výkonom štátneho stavebného dohľadu z 3. októbra 2014, ako aj zo Znaleckého posudku číslo 251/2014, vyhotoveného dňa 25. novembra 2014 Ing. Jánom Milatom, zadávateľom ktorého bol práve žalobca, vyplýva, že sa jednalo o pozemnú stavbu, ktorej osadenie si vyžiadalo len v malej časti úpravu terénu. Na uvedenom nič nemení ani tá skutočnosť, že k úprave podkladu došlo v minulosti, teda nie v súvislosti s výstavbou tohto Rekreačného objektu, nakoľko na účely posúdenia objektu ako stavby podľa § 43 zákona č. 50/1976 Zb. je rozhodujúce, že objekt bol umiestnený /osadený na takom mieste, ktoré bolo upravené. Bez takejto úpravy by stavebník nemohol objekt osadiť a musel by sám pristúpiť k úprave podkladu. Pokiaľ teda stavebník využil už v minulosti uskutočnenú úpravu podkladu, na ktorý následne umiestnil objekt, jedná sa o stavbu podľa § 43 menovaného zákona. Opačný výklad by znamenal obchádzanie zákona, nakoľko by umožňoval, aby stavebník využil pri umiestnení stavby už skôr upravený podklad a tým sa vyhol povinnosti buď stavbu ohlásiť, alebo iniciovať postup smerujúci k vydaniu stavebného povolenia, čo určite nie je účelom zákona č. 50/1976 Zb.. Rekreačný objekt je teda stavebnou konštrukciou postavenou stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu.

Žalobca ďalej poukazoval na rozpornosti v postoji žalovaného, ktorý najskôr sám v rozhodnutí z 5. augusta 2014, č. k. OU-ZA-OVBP2-2014/017167-1/Pál, poukázal na nesprávny postup zo strany Mesta Žilina ako prvostupňového správneho orgánu, ktorý porušil zásadu uvedenú v § 3 ods. 2 Správneho poriadku, keď od žalobcu požadoval predloženie projektovej dokumentácie a iných dokladov o tom, že stavba nie je v rozpore s verejným záujmom bez toho, aby bola vôbec vyriešená otázka, či sa jedná o stavbu, avšak v rozhodnutí, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie, poukazuje tento práve na ohlásenie stavby zo strany žalobcu a predloženú projektovú dokumentáciu ako listinné dôkazy, ktoré majú preukazovať, že rekreačný objekt je stavbou.

V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že žalovaný rozhodnutím z 5. augusta 2014, č.s.: OU-ZA-OVBP2-2014/017167-1/Pál, zrušil pôvodne vydané rozhodnutie o odstránení stavby a vec vrátil prvostupňovému správne orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie. Dôvod zrušenia rozhodnutia spočíval v porušení § 3 ods. 2 Správneho poriadku, keď prvostupňový správny orgán nedôvodne zamietol žiadosť žalobcu o predĺženie lehoty na predloženie dokladov pre konanie o dodatočnom povolení stavby. Ďalšie dôvody spočívali v nedodržaní procesného postupu podľa § 88a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb., keď prvostupňový správny orgán vyzval žalobcu na predloženie žiadosti o dodatočné povolenie stavby, pričom na predloženie uvedenej žiadosti možno účastníka konania vyzvať v prípade, ak tento účastník preukáže súlad stavby s verejným záujmom, čo však nebol prípad vzťahujúci sa na prejednávajúcu vec, ďalej v nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, keď fotodokumentácia, ktorá bola súčasťou Záznamu z výkonu štátneho stavebného dohľadu prislúchala k inej stavbe ako aj v tom, že Záznam z výkonu štátneho stavebného dohľadu neobsahoval všetky dôležité zistenia pre posúdenie konkrétneho objektu, najmä na účely § 43 zákona č. 50/1976 Zb.. Žalovaný súčasne inštruoval prvostupňový správny orgán, že k tejto otázke má vykonať ďalšie dokazovanie. Z uvedeného vyplýva, že odvolací správny orgán porušenie § 3 ods. 2 Správneho poriadku založil na tom dôvode, že prvostupňový

správny orgán žalobcovi bez relevantného dôvodu zamietol žiadosť o predĺženie lehoty na predloženie dokladov pre konanie o dodatočnom povolení stavby. Následne, po zrušení veci sa opakovane dňa 3. októbra 2014 vykonal štátny stavebný dohľad a žalobca bol opätovne vyzvaný, aby preukázal, že dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore a verejnými záujmami, a to predložením dokladu, ktorý preukazuje súlad stavby so záväznou časťou platnej územnoplánovacej dokumentácie - Územným plánom mesta Žilina a stanoviska dotknutého orgánu - Okresný úrad Žilina, Odbor starostlivosti o životné prostredie. Prvostupňový správny orgán potom z predložených dôkazov aj vychádzal a vydal tu preskúmané prvostupňové správne rozhodnutie z 15. januára 2015, č.s.: 21870/2013-1711/2015-OS-DRA, ktoré žalobca opätovne napadol odvolaním. Súčasť odvolania tvoril aj Znalecký posudok číslo 251/2014 vyhotovený dňa 25. novembra 2014 Ing. Jánom Milatom a z ktorého vychádzal pri svojom rozhodovaní aj žalovaný správny orgán. Takto zistenému postupu oboch správnych orgánov nemožno vyčítať žiadne procesné pochybenie. Navyše žalobca v tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie z 10. decembra 2014, č. k. OU-ZA-OVBP2-2014/019559/KRA, ktoré však s touto prejednávanou vecou nesúvisí.

Žalobca ďalej považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné, keď tento neuviedol, či účel využitia rekreačného objektu, a to uskladnenie rybárskych potrieb predstavuje doplnkovú funkciu pre šport. Dodal, že prvostupňový správny orgán na uvedené nedal žiadnu odpoveď, žalovaný síce poskytol výklad rybárstva a územného plánu Mesta Žilina, avšak opätovne neposúdil účel rekreačného objektu. K tomuto pristúpil až krajský súd, keď v odôvodnení poskytol výklad územného plánu, na čo však nebol oprávnený.

Najvyšší súd i túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Podľa názoru súdu žalovaný správny orgán sa dostatočne vysporiadal s uvedenou otázkou. Správne konštatoval, že z územného plánu je zrejme, ktoré základné, doplnkové a prípustné funkcie sú v číse obvodu 8.42.ZBI/02, t. j. v L. okrsku č. XX - V. R. povolené. Medzi takýmito funkciami nie je funkcia výstavby objektov pre individuálnu rekreáciu. Nepripustnou funkciou sú iné ako základné, doplnkové a prípustné funkcie vyplývajúce z územného plánu, pričom v danom prípade na vymedzenom území prípustnými funkciami je zriaďovanie odpočinkových plôch s drobnou architektúrou, výtvarných diel, detských ihrísk a pod., tiež zariadení pešej a cyklistickej dopravy a technického vybavenia, základnými funkciami sú jestvujúce zariadenie verejného stravovania a funkcie doplnujúce šport a rekreáciu, zeleň izolačnú a ekostabilizačnú. Doplnkovú funkciu majú len detské ihriská, pešie a cyklistické chodníky, drobná architektúra. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na pojem „rybolov“, ktorým sa rozumie výlučne činnosť spojená s odchytom rýb a nie stavebná činnosť. Správne tiež poukázal na skutočnosť, že ak niekto je či už športovým, alebo rekreačným rybárom, automaticky mu to nezakladá oprávnenie zriaďovať si za týmto účelom stavbu. Správne podotkol, že ak by sa prijal záver žalobcu, že vykonávanie športovo-rekreačných aktivít jednotlivcov v tomto území je podmienené a viazané na uskutočnenie stavby, znamenalo by to potom, že každému, kto takéto aktivity vykonáva (napríklad korčuľovanie, bicyklovanie, beh a podobne) malo automaticky prislúchať oprávnenie zriaďovať si stavbu skladu za účelom odkladania športových potrieb. Uvedené však cieľom územného plánu nebolo. Žalovaný jasne, zrozumiteľne a dostatočným spôsobom uviedol, a to aj prihliadnutím na tvrdený účel užívania rekreačného objektu (uskladnenie rybárskych potrieb), prečo nie je možné tento objekt subsumovať pod niektorú zo stanovených funkcií v Územnom pláne Mesta Žilina. Nakoľko správne konanie tvorí jeden celok, najvyšší súd zastáva názor, že odôvodnenie prvostupňového správneho rozhodnutia v spojení s rozhodnutím žalovaného ako odvolacieho správneho orgánu je plne preskúmateľné.

V závere podaného odvolania žalobca upozornil tiež na tú skutočnosť, že rekreačný objekt bol na pozemok umiestnený so súhlasom vlastníka pozemku ešte predtým, ako bol schválený územný plán Mesta Žilina. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na to, že žalobca, zaťažený dôkazným bremenom, v priebehu konania pred správnymi orgánmi túto skutočnosť nenamietal. Iba zo Záznamu z výkonu štátneho stavebného dohľadu z 3. októbra 2014 vyplýva, že stavebník (žalobca) v roku 2010 podal na stavebný úrad ohlásenie drobnej stavby (o čom žalobca nepredložil žiaden dôkaz), avšak to ho neoprávňovalo na realizáciu stavby, pokiaľ mu nebolo zo strany príslušného stavebného úradu písomne

oznámené, že proti jej uskutočneniu nemá námietky.

Pokiaľ žalobca namietal, že povinnosťou správnych orgánov bolo rešpektovať vlastnícke právo, najvyšší súd zdôrazňuje, že za stavu, že samotný žalobca nerešpektoval platné právne predpisy, nebolo možné túto jeho námietku pre účely preskúmaného konania zohľadniť. Skutočnosť, že žalobca má s Urbárskou obcou uzavretú nájomnú zmluvu na dobu určitú, žalobcu neoprávňovala k vybudovaniu stavby bez stavebného povolenia.

Záverom najvyšší súd poukazuje aj na nesúhlasne stanovisko Vodohospodárskej výstavby, štátny podnik z 3. marca 2014, číslo 361/1220/2014/ZŠ, k žiadosti žalobcu o umiestnenie rekreačného objektu v katastrálnom území V. R., z ktorého vyplýva, že tento subjekt po preskúmaní žiadosti žalobcu nesúhlasil s výstavbou rekreačného objektu, nakoľko pozemok na ktorom sa rekreačný objekt nachádza je podľa evidencie katastra nehnuteľností mimo zastavaného územia obce a lokalita, ktorej súčasťou je aj predmetný pozemok, je v zmysle platného územného plánu Mesta Žilina súčasťou jestvujúcich plôch brehovej a izolačnej zelene, ktoré nie sú určené na zástavbu. Na túto skutočnosť rovnako poukázal i Okresný úrad Žilina, Odbor starostlivosti o životné prostredie vo vyjadrení k stavbe „Rekreačný objekt“ z 18. novembra 2014, číslo: OU-ZA-OSZP2-2014/036081/Mac.

Pokiaľ žalovaný ako odvolací správny orgán v preskúmanom konaní rozhodol postupom podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku tak, že odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, stotožniac sa s jeho skutkovými a právnymi závermi, nemožno takýto postup považovať za nezákonný.

Vzhľadom na vyššie uvedené, najvyšší súd (po vyčerpaní odvolacích dôvodov) napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, s § 219 ods. 2 OSP a s § 492 ods. 2 SSP, ako vecne správny potvrdil.

V.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 250k ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP. Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalobca v tomto konaní úspech nemal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.